

Coperta: Cezar Țarnea

Ilustrația copertei: Miruna Andronache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOCIOC, DANY ELLA

Fata din labirint / Dany Ella Mocioc. - București :
Editura Vivaldi, 2023
ISBN 978-973-150-163-5
821.135.1

FATA DIN LABIRINT

Autor: Dany Ella Mocioc
Copyright © Dany Ella Mocioc 2023

Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă
(scanarea, transpunerea în format electronic sau audio,
punerea la dispoziția publică prin internet sau alte rețele)
în scop comercial sau gratuit fără acceptul prealabil al
Editurii VIVALDI, deținătoarea copyrightului, reprezintă
încălcarea legislației în vigoare și se pedepsește conform
reglementărilor actuale.

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii
VIVALDI.

Adresa editurii:

Str. Constantin Aricescu nr.18, ap.1,sector 1

e-mail: contact@edituravivaldi.ro

www.edituravivaldi.ro

Dany Ella Mocioc

FATA DIN LABIRINT

EDITURA VIVALDI
București 2023

Fata din labirint

S-a înserat și stă să plouă.

Dezgolită de confortul luminii, camera îmi pare dintr-odată lipsită de orice farmec. Lent, furându-le forma concretă, umbrele au prefăcut obiectele care mă înconjoară într-un amestec amorf.

Nu-mi place nici vântul care s-a stârnit afară. Fără să-i pese, cu rafalele lui viclene a prins apusul în plasa unei melancolii. Lovind geamul, magnolia își zbugiumă ramurile îmbobocite. Mișcarea lor dezordonată mimează urme fantomatice pe pereți.

Îmi întreb gândul:

Dincotro o fi venind vântul?

În loc de răspuns, o stranie neliniște mi se furișează nestingherită în suflet. Să fie doar închipuire sentimentul că tot aerul s-a încărcat cu energie prevestitoare de furtună?

Pe dată, clipa devine amintirea a ceea ce trăiam în casa copilăriei ori de câte ori agitate de vârtoarea vijeliei, perdelele își umflau țesătura transparentă. Fulgerele brăzdau cerul cu zigzaguri de lumină, iar eu mă înfioram în așteptarea zgomotului exploziv care știam că va uni toate zărilor într-un muget asurzitor pentru că cerul, mie îmi vorbea cu voce de tunet.

Fiind copil, de frică, inima îmi fugea din piept oprindu-mi-

se în gât unde pulsa cu brutalitate. Aceeși teamă primară care continuă să-mi clocotească sângele în vine încă mă emoționează, ispitindu-mă la readuceri aminte.

Precum un giulgiu înnegrit de umbra morții, întunericul de afară s-a lăsat de-acuma și peste tăcerea din jur. Ghemuită în fotoliul meu vechi, îmi plimb degetele peste plușul moale. Gestul mă alină. Închid ochii. Stau nemișcată și vrând să-mi alung tulburarea încerc să-i număr timpului secunde, doar că ele, îndărătnice, continuă să rămână suspendate între amurgul care a trecut și zgura nopții venită tocmai din tărâmul depărtării.

Întrezărand din ce în ce mai greu obiectele din preajmă, doar în minte le mai dau contur. Mai mult dintr-un gest reflex, trag șnurul firav care atârână sub abajurul veiozei. Pe dată, o sclipire galbenă inundă spațiul. Mă ridic. Apăs butonul minuscul al aparatului de radio. Prințând viață, luminițe colorate pâlpâie și muzica țâșnește din neant. Vibrația sunetelor se lovește de ferestre, de pereți, de mobile.

Apoi, ecoul lor se oprește în mine.

Egoist, aș vrea să le păstrez cât mai îndelung. Sper oare să acopăr cu ele vuietul furtunii care s-a apropiat și pândește din spatele puzderiei de nori? Până și ei au luat culoarea nopții.

Ca și cum ar veni de dincolo de lume, muzica lui Mahler mă tulbură făcându-mă și mai vulnerabilă în fața ta.

TU, cea care nu ai nici corp fizic și nici înfățișare dar care trăiești în fiecare celulă vie a ființei mele, te pregătești să mă ataci.

Știi că în seara asta am lăsat garda jos. Te cunosc atât de bine fiindu-ți supusă de o viață!

Mult prea rar m-am răzvrătit împotriva ta și nici măcar atunci n-am reușit să te înfrunt cu adevărat. Deși mi-ai părut dușmănoasă și crudă de atâtea ori știu totuși cât de fidelă îmi ești așa că tot în tine mă încred.

Doar ești CONȘTIINȚA MEA!

Cu tine vorbesc dintotdeauna fără nevoia cuvintelor deși, de 65 de ani tot încerci să mă faci să le dau voce. Este curios cum în seara asta te simt de parcă te-ai fi întrupat privindu-mă din fotoliul de vis-a-vis pusă sub o lupă, ca și cum ai vrea să-mi vezi mărite toate trăsăturile sufletești, aducându-le din lumea efemeră a lăuntrului meu spre cea reală. Despuiată de armura în care stau pitită de o viață nu mă mai pot opune. Cedez, făcându-ți pe plac. Te voi lăsa să mă întrebi. Despre ce vrei tu. Chiar și despre ce am tot amânat să-mi reamintesc crezând că ascunzându-mi tristețile în poala uitării, ceea ce încă ar putea să doară nu s-a întâmplat niciodată. Va fi o conversație cinstită, sinceră, necosmetizată, doar că de data asta nu voi mai putea alege numai eu cum va fi spus adevărul.

— O vom face împreună folosind cuvintele în locul tăcerii gândului.

Cu propria-mi apărare anihilată încerc să mă relaxez vrând să-ți intuiesc prima întrebare. Ce simplă este!

— Cum te numești?

— Aurora, dar toți mă știu drept Rory!

— N-am suferit niciodată prescurtarea asta neroadă. Aurora este un nume atât de frumos!

— I se potrivea perfect serei buniciei, cea care m-a botezat, dar nici pe ea n-o striga nimeni Aurora. În familie era fie Hainalka fie Puppy pentru că într-adevăr, figura ei amintea de frumusețea păpușilor cu cap de porțelan.

— De ce nu ți-au ales numele părinții așa cum se face de obicei?

— Pur și simplu nu știu.

— Și nu suferi?

— Deloc!

— Ești sigură?

Apoi, să ți se schimonosească numele, redus doar la patru litere...

— Nu m-am gândit niciodată. Auzindu-l atât de deseori am învățat că el sunt eu, apoi ne-am contopit și chiar nu mi-a mai păsat că a fost ciuntit.

— Totuși Aurora...

Râd în sinea mea. E caraghios să pretind că nu înțeleg unde vrei să ajungi. De fapt, știind că-mi plac poveștile vrei să mă iei ușor dar să mă și provoci în același timp. Ca să-ți fac pe plac te întreb:

— Ții neapărat să-mi spui istoria?

— Istoria cui? Întrebi la rândul tău prelungind jocul.

— A numelui meu.

— Nu o poți spune tu? Între noi două, tu te-ai priceput dintotdeauna mai bine la cuvinte.

— Ai dreptate, dar mai întâi hai să hotărâm că nu ne vom mai preface. Ar trebui să fie ușor pentru că am renunțat deja de mult să mai fim rivale în încercarea disperată de a ne dovedi care dintre noi e mai deșteaptă sau mai sensibilă, mai puternică ori mai independentă. Ca să mă faci să vorbesc, în seara asta nu vreau să domini și nici să fii convinsă că ai dreptate mereu. Încearcă doar să mă ajuți să-mi reträiesc trecutul iscodindu-mă cum te pricepi mai bine.

— Promit! Acum, spui povestea?

Ți-o mai aduci aminte?

— Cândva am știut-o. În adolescență. Pe atunci citeam mult și nu doar o dată, din curiozitate, încercam să asociez numele cu persoana care îl purta. Cum de cele mai multe ori totala nepotrivire mă dezamăgea, cu timpul am renunțat. Mai târziu, altele au fost cele ce mi-au trezit interesul așa încât tocmai pentru că poate am uitat-o, mai bine mi-ai reaminti-o tu.

— Fie!

Ai un nume frumos. Este lumină, renaștere, dragoste și metamorfoză. În mitologie, Aurora era cea care anunța în fiecare dimineață venirea Soarelui pe bolta cerească. Era menită să renască la nesfârșit doar pentru ca el să strălucească de-a pururi, dar într-o zi, Tithonus, un tânăr prinț al Troiei, i-a furat inima zeiței făcând-o să se îndrăgostească de frumusețea lui pământească. Oricât de mare a fost însă iubirea dintre ei, cu trecerea vremii bătrânețea și apropierea morții nu l-au ocolit pe Tithonus.

Cu inima zdrobită, știind că-și va pierde iubitul în veșnicia sfârșitului, Aurora îi cere ajutor lui Zeus rugându-l să-l facă și pe bărbatul iubit nemuritor.

Uită însă să-i ceară și tinerețea veșnică, așa încât Tithonus rămâne etern dar bătrân și neputincios. Sfâșiată de durere, împinsă de cruzimea disperării, Aurora își transformă iubitul într-un greier.

— Și nu ți se pare că totuși dragostea a biruit?

— Sub o formă neașteptată poate că da.

A făcut din mica insectă neagră, sfioasă și lipsită de frumusețe un etern îndrăgostit care își va cânta iubirea cât va ține pământul.

LIBRIS We know books

Dintr-odată, spusele tale mă fac să-mi doresc refugiul în lumea mea idilică. Pentru câteva clipe trăiesc în imaginar plăcerea de a sta întinsă într-un lan cu maci, înfiorată de răcoare de rouă. Singură, doar cu gândurile mele ascultând cântecul greierilor din jur. Brutal, mă aduci înapoi cu o întrebare ciudată.

— De unde vii?

— Asta nu știe nimeni. Încă! Știu doar că m-am născut într-un decembrie friguros.

— Să fi fost venirea ta pe lume petrecută sub o stea deosebită, într-o iarnă aspră, învingătoare, unică, nerepetată de atunci încoace?

— Chiar așa?

— Se spune că troienele viscolite ajungeau până la streășina casei făcând liniștea stranie a înghețului să risipească frisoane de groază în inimile oamenilor și că vântul nemilos mișca aerul în vârtejuri, rupând crengile înghețate ale copacilor rămași fără nicio apărare. Că șuiera sinistru lăsând lumea descumpănită să se teamă între pereții caselor. Era un spectacol hibernal cum nu se mai văzuse. Așa a fost iarna ta.

— Singura care are un nume.

— Da! S-a numit „Marele viscol”.

— Tu, care păstrezi în memoria primordială toate amintirile mele, știi sigur cum a fost.

— Te-ai hotărât să ieși la lumina zilei dis-de-dimineată, într-o vineri, părăsind pentru totdeauna pântecul cald și protector al mamei tale. Era a doua zi a Crăciunului.

— În 1953.

— La început am crezut că lumea nouă în care ai intrat nu te-a impresionat pentru că le-ai dat ceva emoții moșelor prin

tăcerea ta. Primul strigăt prin care ți-ai urat bun venit pe pământ s-a auzit de abia într-un târziu, asta însemnând că vei trăi. Ce mare ușurare pe mama ta! Adunați laolaltă, tatăl și cei patru bunici așteptaseră înfrigurați pe holul întunecat și lipsit de căldură al dispensarului micuț. Doar o ușă îi despărțise de camera unde vaietele tinerei femei ce încerca să-și înăbușe durerile se auziseră încă de cu seară. Pe atunci nu se știa nimic despre cum ar putea fi ușurată durerea nașterii, așa că suferința era parte din firescul aducerii pe lume al unui copil. Fiecare făcea față cum putea. Mama ta încă nu împlinise 20 de ani. Avea frumusețea unui înger. Cu pielea albă ca de marmură și părul negru strâns într-un coc micuț radia perfecțiune.

Sprâncenele subțiri, ochii căprui, nasul rotund, buzele gingașe, toate dădeau chipului ei o imagine picturală.

Despre cum a fost viața ei de copil, despre fuga familiei ei refugiată în locul unde te-ai născut, despre întâlnirea cu tatăl tău, pe toate le-am aflat împreună. Îți amintești când?

Nu răspund. Mi se face deodată frig. Emoția pe care mi-o trezește călătoria gândului în trecut îmi dilată toți porii. Frisonând, mă ridic. Iau o pătură și mă acopăr cu ea. Miroase a curat, e moale, e caldă. Mi-e bine din nou. Înfășurată ca într-un cocon închid ochii și te las din nou să-mi vorbești. Despre familia mea, despre istoria vieții lor suprapusă destinului unei întregi generații.

— Mama ta s-a născut la Iași. Era singura fată în familia tânărului aviator Păunescu care se mândrea cu încă trei băieți.

Părinții ei erau un cuplu fericit, călăuzit de speranța tinereții, mulțumiți pentru tot ceea ce viața le împlinise. Cu o

URBIC | We know books

bunică nemțoaică și un tată pilot de elită, educația copiilor era riguroasă și disciplina nu se comenta. În taină, doar Maria, mama lor ce-i mai răsfăța cu dragostea ei. Mici și norocoși, toți frații scăpaseră ca prin minune teferi atunci când epidemia de tifos apărută din nou la finele celui de-Al Doilea Război Mondial răpise pe cineva drag aproape în fiecare familie din jurul lor.

Nici nu au timp să uite oroarea molimei că trăiesc o nenorocire la fel de mare: Foametea din 1947!

Era un dezastru și se abătea tot peste Moldova. Cum hoardele armatei sovietice alături de care într-o alegere nefericită România încheiase războiul căraseră deja mai toate alimentele, seceta care a urmat a decis soarta multor suflete nevinovate.

Foametea s-a despărțit de termenul abstract devenind reală, concretă.

În liniște, oamenii mureau cu zile. Cei mai tineri sau mai curajoși plecau lăsând în urmă viața știută, neavând decât o singură dorință: să supraviețuiască!

— Și acum, la cei peste 80 de ani mama încă nu a uitat cum în acele luni erau zile întregi când mânca doar o felie de pâine unsă cu untură, o jumătate de ceapă și bea o cană de ceai de tei neîndulcit toată ziua!

— Tocmai de aceea, tatăl ei, la fel de curajos ca atunci când în război condusesse escadrile în luptă și de data asta decide înțelept.

Brusc, încarcă în trei lăzi de campanie strictul necesar și urcă în tren împreună cu familia pornind spre sudul țării. Este chinuit doar de întrebarea al cărui răspuns îi este necunoscut: unde vor ajunge?

Nu se uită înapoi nicio clipă. Gândul îi este doar la viitor deși știe că ordinele venite de la București sunt clare: în mai toate stațiile de tren din Moldova jandarmii, prin orice metodă, trebuie să-i facă pe refugiați să coboare.

Pe linii secundare lungi garnituri de tren erau pregătite să adune „fugarii” pentru a-i întoarce din drum.

Călătorind doar noaptea și doar pe trasee ocolite, așa cum fusese un bun strateg în aer, bunicul câștigă și acum o victorie: într-o săptămână reușește să ajungă de la Iași la Pitești.

Cu toată familia!

După cum își notase el însuși impresiile într-o însemnare, Piteștiul i s-a părut un biet târg mohorât, plin cu preocupate cam închise la culoarea pielii, cu glod transformat în noroi după ploaie și în nori de praf când pământul se usca. Tot ce vede sporește tristețea despărțirii de cosmopolitul Iași, dar disciplina și dragostea pentru familie fiindu-i aliați nu-și permite să se lase copleșit de nostalgii.

Undeva, la periferia orașului, cu bani puțini închiriază o cameră pentru două săptămâni. Îi instalează acolo pe cei dragi și pleacă mai departe. De data asta singur!

La cu el doar grijile care-i împovărează umerii și mai ales amărăciunea pe care o poartă în suflet știind că, din imensa lui pasiune pentru pilotaj, deși era încă un bărbat în floarea vârstei, nu mai rămăsese decât o aducere aminte. Îi venea greu să-și accepte soarta.

În zecile de raiduri aeriene în care norocul îl ajutase să rămână în viață, o singură dată soarta îi fusese potrivnică.

Se întâmplase doar cu câteva luni înainte de terminarea războiului. La puțin timp după ce tocmai doborâse un aparat

IBDIC | We know books

cu zvastica desenată pe fuzelaj, elicea propriului avion se încleștase oprindu-și rotația.

Curajul și îndemânarea lui au prefăcut atunci un accident mortal într-un miracol.

Reușește să aterizeze forțat într-un lan. De pe câmp, câțiva secerători mai inimoși vin în grabă și deși înspăimântați de fumul gros care împresura avionul îl salvează pe pilot cu doar câteva minute înainte ca totul să fie nimic de flăcări dușmănoase.

Rănit grav, amnezic, este dus la spital unde agonizează zile în șir. Nu știe nici cine este și nici cum a ajuns acolo. Șocul prăbușirii i-a rupt picioarele și i-a tasat coloana vertebrală, durerile atroce aducându-i iadul pe pământ.

— Bietul meu bunic!

Cu trecerea vremii picioarele l-au ascultat din nou dar spatele nu i-a mai fost niciodată normal. Urma să poarte până la moarte o malformație ce-i îngreuna respirația și îl împiedica să-și ridice ochii spre cerul care îi împlinise visul. Spre sfârșitul vieții privea cu nostalgie norii folosindu-se de o oglindă. Tot spatele lui devenise o cocoasă enormă. Și totuși, insista să spună cât îi era de recunoscător destinului căruia îi datora însăși viața pe care și mai mult învățase să o prețuiască.

— La fel ca atunci când căzuse cu avionul lăsându-i pe cei dragi să cunoască disperarea neprimind nicio veste, tot la fel se întâmpla și acum când se despărțiseră din nou. Așa trec două săptămâni cât două secole. Cei rămași singuri în locuința provizorie simt clipă de clipă neliniștea așteptării celui care este singurul lor sprijin. Descurajați, departe de casa în care trăiseră fericiți, într-un loc necunoscut, printre străini,

sigur nu le-a fost ușor. Așa îi regăsește bunicul tău dar veștile bune pe care le aduce pun capăt tuturor spaimelor. A găsit o slujbă de birou la 25 km de Pitești în comuna Leordeni și a arunit chiria pe câteva luni în avans la o casuță. Le povestește că locul i s-a părut liniștit, aerul bun, oamenii cumsecade și plini de înțelegere compătimentând statutul lor de refugiați.

Chiar a doua zi urcă din nou în tren. De data asta știu încotro merg! Descrierile aveau să se adeverească în curând și totul se potrivea perfect cu ce li se povestise.

Ferestrele casei închiriate lăsau privirea să zburde liberă către pădurea care era doar la câțiva pași. Venise toamna și frunzele începuseră să-și amestece culorile. Unele căzuseră așternând un covor foșnitor la picioarele arborilor bătrâni. Altele, deja putrede, dădeau pământului miros de reavăn. Răzleț, nevrând încă să moară încăpățânându-se să rămână agățate de brațele pomilor mai tineri, doar câteva mai fremătau în pala vântului.

Nu foarte departe, ascuns după cortina de ramuri, împietrit în tăcere își dormea eternitatea un cimitir.

Cocoțate chiar în vârful dealului, vechi cruci de lemn împodobite cu coronițe de flori păreau mâini ridicate în rugăciuni senine îndreptate spre cer. Era locul de joacă al multor copii de săteni cărora nou-veniții li s-au alăturat curând.

Chicotele și veselia alungau frica de moarte despre care ei încă nu știau nimic. Lor, viața li se părea biruitoare până în veșnicie.

Un singur loc din cimitir îi înfricoșa totuși oprindu-i să se apropie. Împrejmuit cu un gard negru de fier, sobru, năpădit de buruieni, era cavoul vechii familii de boieri Gussi. Stătea

IBDIS | We know books

Într-un colț, acolo unde foșnetul codrului nu-și oprea vuietul niciodată. Crucile erau mai înalte decât copilandrii de școală primară. Bătrâne de zeci de ani, împietrite în marmura lor gri, întunecau locul. Doar de la distanță și doar împreună, micuții aveau curajul să se zgâiască la semnele ciudate scrise în alfabetul kirilic despre care cu siguranță ei nu auziseră încă.

Pentru familia Păunescu în sfârșit viața devenise dintr-o dată simplă, rezumându-se la bucuria unui avut neprețuit: un acoperiș deasupra capului și hrană pentru toți.

Așa a crescut mama ta zi de zi, transformându-se din copilul drăgălaș care fusese într-o tânără femeie uimitor de frumoasă și de mândră.

— Parcă anume făcută să-l întâlnească pe tata cu care s-a văzut întâia oară la un bal.

— Mamei soarta îi furase atâtea lucruri frumoase încât nu avea habar despre ce înseamnă un bal adevărat dar tatăl tău știa. În familia lui marile petreceri însemnau o tradiție moștenită.

Erau seratele speciale în care tinerele fete intrau în societate pentru întâia dată, erau întâlniri în scop caritabil, când casa lor mare se umplea și mama lui oferea concerte cântând la pian...

— Pe toate astea, naiv, mama doar și le imagina. La 19 ani, ca toate fetele de vârsta ei visa la baluri care se țineau într-un palat unde prinți și prințese îmbrăcate în voaluri și brocarduri dansau amețiți de muzică sub lumina orbitoare a candelabrelor.

— Numai că, în 1951, când iese la prima ei întâlnire cu tatăl tău, balul se ține la „Federală”, adică la Căminul Cultural din comună. Se joacă pe podele de lemn de unde, în lumina

difuză dată de câteva becuri, vârtejuri de praf se ridică până la tavan. Rochia ei de bal nu este nici ea din mătase. E făcută dintr-o pânză înflorată pe care proprietăreasa i-o oferise. Miloasă, tot ea îi croise cu mâna ei toaleta pe care să o poarte la balul lunar.

— Stai o clipă!

Brusc, mi se pare că o văd aievea. Fusta înfioată era adunată în jurul taliei firave. Închisă cu nasturi mici până sus, rochia nu-i lăsa la vedere decât eleganța gâtului subliniat de bogăția părului strâns la ceafă. Îi venea de minune. Era rochia mea favorită în copilărie. Mă apropiam de începerea primei clase de școală când încă o mai purta. Îmi părea o regină.

— Așa i-a părut și tatălui tău când a văzut-o. După doar două săptămâni a cerut-o în căsătorie.

— S-au luat din dragoste dar avea să urmeze pentru ei un destin bizar, aproape tragic, viața încercându-i din greu.

— Era firesc să fie așa venind din medii sociale atât de diferite.

Ea, temperamentală și mândră, primise o educație rigidă, aproape militară. Era dezrădăcinată, deposedată de bunăstarea de odinioară și lipsită de șansa de a fi putut urma școlile la care tânjise.

El fusese bogat, crescut cu guvernante, înconjurat doar de dragoste și încurajat să se exprime liber, așa încât, îi era greu să se supună regulilor stricte. Fusese și rămăsese un boem.

Și totuși, gândind amândoi la fel despre principiile care guvernează lumea și mai ales iubindu-se, le-a părut că nu au de ce se teme.

— Tu te-ai născut în primul lor an de conviețuire.

Despre dragostea lor de început nu știu nimic și nici n-am întrebat.

— Ai fi putut-o face când tu însăși ai devenit femeie și apoi mamă. De ce n-ai încercat să afli?

— Nu am răspuns. Ceva m-a oprit. N-am prins clipa potrivită niciodată.

— Sau poate n-ai vrut să știi, doar pentru că te-ai temut că odată adevărul spus n-ai mai fi putut crede ce vrei tu.

— Poate și de asta!

De abia atunci când am aflat sensul iubirii dintre bărbat și femeie am reușit să înțeleg ce legământ greu au avut de dus ei doi: acela de a nu putea trăi nici despărțiți nici împreună! Totul îi unea și totul îi despărțea!

— Crezi că venirea ta în viața lor a schimbat ceva?

— Fără să stea pe gânduri, inima îmi spune „da” numai că tu, mereu lucidă, vei spune că dimpotrivă, le-am complicat și mai mult viața de cuplu și așa destul de fragilă.

— Când te-ai născut în acea vineri încețoșată ai adus mare bucurie mamei tale. Erai teafără, erai întregă și erai fata ei.

Vremelnic și tatăl tău a trăit emoția unei bucurii necunoscute încă. Devenise dintr-odată părinte. La 23 de ani!

Luptându-se cu viscolul și cu nămeții troieniți, întors acasă, și-a sărbătorit de unul singur fericirea. Cu vin! Timp de două zile!

Apoi, cum era a doua zi de Crăciun, cum Primăria nu era aproape și angajații încă lipseau ostoiți de prea multă țuică și prea multe bunătăți de porc, au trecut zile până când tatăl tău a reușit să-l găsească pe funcționarul care se ocupa cu

înscrierea celor recent veniți pe lume.

Pentru că și cel care declara și cel care înregistra erau încă ușor amețiți de farmecul Crăciunului, au decis împreună ca ziua ta de naștere să fie 31 decembrie 1953. Pentru totdeauna!

— Și, deși nu asta era adevărul, oficial era data la care îmi începeam viața!

Acolo unde soarta hotărâse să-l arunce pe ofițerul aviator Păunescu, tot acolo bunicul din partea tatei construisese în dar părinților lui o casă mare cum puține mai erau în satul argeșean Ciulnița în anul 1926. Ofițer în garda regală, bunicul avusese bogăția și mai ales mărnimia de a-și susține părinții și pe cei 12 frați de care se despărțise odată plecat în lume. Doar fratele cel mai mic, răsfățat ca toți mezinii, n-a făcut decât liceul. În rest toți ceilalți au mers cu școala mai departe ajutați financiar de fratele cel mare. Unii au ajuns avocați alții ingineri, iar cele două fete ale familiei au avut vocație pentru a deveni învățătoare.

Următorul născut după bunicul era considerat de restul rudelor ca un fel de erou pentru că luase brevetul de aviator, pilotând primul avion YL 18 pe rute internaționale.

— Trebuie să fi fost o mare fală pentru părinți cu asemenea copii.

— Cred că îi admirau mult mai ales că ei, deși înstăriți, nu știau carte. Între toți însă, de departe bunicul era cel mai respectat. Despre viața de basm pe care el a trăit-o în tinerețe am scris într-o carte. Gândurile ce au umplut acele pagini nu

pot fi spuse încă o dată.

— De ce? N-ai putea să-ți amintești din nou folosind alte cuvinte?

— Ba da, doar că nu cred că ar fi corect. Ceea ce am scris deja își are originea în limpezimea unei memorări petrecută într-o stare sufletească irepetabilă. De ce-aș vorbi despre același lucru folosind alte cuvinte?

— Atunci poți să-mi citești ce ai scris.

Înviorată, înainte de a-mi gândi gestul sunt în picioare. Grăbită, privirea îmi fuge printre cărțile ce stau încremenite pe rafturile bibliotecii. Când îmi găsesc titlul, o blândă emoție îmi pătrunde în suflet. Grijiile, despart ceea ce-mi aparține de restul coperților.

„Din memoria inimii”!

Cartea mea! Plăcerea mă furnică!

Imediat mă rușinez.

— Tu știi că nu simt asta din orgoliu.

— Pe mine n-ai putea oricum să mă păcălești, așa că știu. Orgoliul lipsește, înlocuit de cu totul alte sentimente adunate laolaltă.

Pentru cartea asta te-ai luptat cu tine însăți forțându-te să găsești curajul pe care nu l-ai avut niciodată. Expunându-te cu ceea ce ai scris, ți-ai recuperat tăcerea tuturor anilor în care nu ai avut încredere în tine.

Odată cu fluturele de pe copertă ai ieșit și tu la lumină după o viață în care ai stat ascunsă în coconul tău protector. Folosindu-te de cuvintele scrise ai dat cu ochii de eul tău, aflând în modul ăsta neobișnuit ce înseamnă respectul de sine. Dacă bunicii care te-au crescut și despre care povestești în carte ar mai trăi, sigur ar fi fericiți să vadă că în sfârșit ai

izbândit o mare victorie. Acea de a-ți fi bine în pielea ta. Gândește-te la ei și citește-mi.

Ca într-o stare de transă te ascult. Oare de ce mă mir? Nu așa am făcut mereu începând din clipa în care am înțeles cine ești? Răsfoiesc pagină după pagină până găsesc ceea ce caut. Aproape că nu-mi recunosc nici eu vocea când încep să citesc: „Amintiri... opt litere așezate cuminți, hărăzite să înceapă cu prima literă a alfabetului. A, de la alintul primelor șoapte când venim pe lume, ori poate A, de la alienarea ultimelor clipe de înfrigurată singurătate când înțelegem că nu suntem niciodată destul de pregătiți să ne luăm rămas-bun.

În netulburata intimitate a propriilor gânduri mă simt în siguranță. Aici este refugiul meu tainic pe care știu că-l voi regăsi întotdeauna la margine de țărnam, acolo unde mă pot întoarce ori de câte ori valurile aspre ale vieții mă poartă fără voia-mi îndepărtându-mă de mine însămi.

Gândurile mă alină, mă ceartă ori mă răsfată, câteodată mă și înfricoșează, dar ele îmi sunt mereu la îndemână dominate de un soi de sentimentalism candid de care nu pot și nu vreau să mă despart.

Toată viața, întâi am simțit și doar apoi am gândit, trăirile au venit primele, rațiunea subordonându-li-se. Sau, poate am gândit tot cu sufletul și cum sufletul nu se exprimă prin cuvinte, câteodată încă nu mi-e ușor să mă fac înțeleasă.

Chiar și atunci când propria-mi maturitate și a celor din jur încearcă să-mi arate un alt mod de a desluși ceea ce mă înconjoară, poate chiar și mai mult atunci, tot inima îmi este aliat, ajutându-mă să continui să privesc și să înțeleg lumea cu suflet de copil pentru că doar așa pot să nu conțenesc să mă bucur de toate nimicurile vieții care sunt de fapt